دا يو غرېپ غږورنا، (دعا ځان سپارل دي)

تاسو (   ) ته، په ټول درنښت ډالۍ شو؛

د زړونو او ذهنونو، د روښنايۍ په نيت يې وښېئ!

مينه اکادمي

دعا ځان سپارل دي

Ketabton.com

ندرانه‌وال: محمد انور وفا سمندر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای تعالی په نامه،

چې له نامه نه يې، د خالصې مينې ورحمت عطر، زموږ پر زخم زخم زړونو، را اوري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا؛ یعني ځان سپارل

ای هغه، چې ټول نومونه،

او ټول کلامونه،

او ټول غږونه، ستا د بې‌نومه نوم، تلاوت دی!

ځان، ذهن، حواس، روان...هرڅه سپارم!

غواړم ستا د ارادې په باد، سېل او توپان کې، ریزمریز شم!

غواړم د ارادې غوړېدلی فصل دې شم!

غواړم شېبه شېبه، ددغه عشق خوراک واوسم!

غواړم دا مینه، راته فکر شي،

راته ذهن شي؛ شعور شي،

اراده شي او دریځ شي؛

د ما کړنې شي.

او: غواړم شېبه شېبه دغه ویښه ولرم.

هغه، حتا تر تصوره هم نېږدې

هره نعره او هره چیغه، د هستۍ مبدأ پسې ده!

درحالې چې «هغه»، نېږدې دی،

ښه ښه نېږدې؛

حتا زموږ د افکارو له غږه هم نېږدې دی.

غوږ نیول، د وینا خالص شکل دی.

هستي د خدایي مینې مادي څېره

عشق، د بې‌قیدوشرطه لورینې، نوم دی.

او مینه، د اګاهۍ خالص وضعیت دی.

هر ژوندی موجود- په فطري ډول- مینه کولای شي.

سپېڅلې بې‌غرضي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د سپين غر،

هغه نامکتوب او جنتي غر،

نعره ده.

ژوند، د خدايي ارادې گلستان دی.

تيټ‌ولوړ،

اصيل‌وبدل،

مثبت‌ومنفي،

يو مخ، ذهني مفاهيم دي.

ژوند سپېڅلی دی او دا سپېڅلتيا، هغه مهال تجربه کېږي، چې

ژوند ته په بې‌غرضۍ وگورؤ.

د زړه وړوکی کيهان

د زمانې د حکمت په وينا:

«ټوله تاليف شوې پوهه‌وخرد او حکمت، له حقيقت سره نه‌شي برابرېدلای.»

حقيقت موندلو له‌پاره،

د ژوند ناتاليف شوې نغمې ته، غوږ شئ.

هغه نغمه، چې د چنار د پاڼې، له نڅا نيولې،

د «ايوب‌ليوني!» تر شربت غږه پورې، ټول ژوند يې، غږوي.

خدايي ارکستر

ژوند خدايي ارکستر دی.

د ټول ژوند په اورېدلو سره- هغه هم له هر راز غرض پرته-

عشق، حکمت او آزادي زموږ وړوکي،

دننني جهان ته جاري کېږي.

د کار پيل، د يوه خلاص او مهربانه زړه لرل دي.

د هر رنځ دوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويه خدايه!

ستا مينه هرڅه ته پوره ده!

مينه، د ټول ژوند ښاېست ده.

مينه، د ټول ژوند اړتياودوا او خدايي ابادي ده.

ټوله ښېگڼه

ژوند، په مادي- ذهني وضعيت کې،

د روح لهخوا، جوړ داستان دی.

موږ خپل تل کې، د پټ خالص غړوريا،

هندسي شکل ياستو.

مينه، د ټولې هغې ښېگڼې نوم دی،

چې موږ به يې د فکر، وينا، دريځ،

او عمل له لارې، ځلوو.

انسان د خدايي غږ کنډولی

زړه مې ؤ، د مينې اکاډميسن چېرې غلی وپوښتم،

چې ته ولې ځان او خپل سپين شعور، په خلکو خورې!؟

والله که دې څوک په مولی هم وحسابي!

هغه چې را پيدا شو، په دې راته لگيا شو:

«پربېرده، چې ټول راته ليوان شي!

پربېرده، چې ټول راشي، ما لوټ کړي،

څرمنه را نه وباسي.

اندام اندام مې، شنې غوښې وغورځوي،

او خپل نفس‌غضب، ورباندې تش کړي!

زه به څه له لاسه ورکړم!؟

زه څه لرم، چې له لاسه يې ورکړم؟

انسان څومره مادي عقل دی، چې ځان ماده- ذهن گڼي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان ماده او ذهن ګڼل،

د مرګ له‌پاره، د ښکار غوښه جوړوي!

انسان نه دادی، نه هغه دی؛

فقط له اوبو، خاورو جوړ منګوټی دی. او بخت یې په دې جوړېږي،

چې د خدایي غږورنیا، د مقدس څښاک کنډولی شي.

جهان د خدایي ارادې شکل

موږ د خدایي ارادې په پیداوارو کې (شتون/ بودن) لرو.

پرته د خدای له ارادې، بل هېڅوک- هېڅ شی، نه‌دی‌ونه‌شته!

موږ دروغو ښکار کړي یو. دنیا مادي ګڼه،

او د شهرت چاغښت ګڼو!

یوازې خدای شته!

او ژوندۍ اراده یې،

چې د جهان په بڼه ځلېږي!

جهان، د خدایي ارادې، حاضر ګلستان دی.

هرڅه د خدای په اراده کې

د مینې اکادمیسن، سهارنۍ دعاګانې هم، بې څه نه دي. وايي:

«ای هغه، چې ټوله (پوهه، ازادي او مینه) له تا را بهېږي!

زه ستا په غوښتنه خوښ یم.

ځکه، چې هېڅوک او هېڅ شي،

ستا له ارادې نه‌شي مخکې کېدای!»

د ځان ابدیت

آیا دا رښتیا دي؛ دغه (وجود) زما دی؟

له کومه مې کړ؟

رښتیا؛ زه څه شی یم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بې‌وزنه، بې‌جسمه، بې‌شکله (هسته)،

چې د ابدیت له کوره،

دغه بدن کور کې، دېره شوې.

دا هغه (زه) دی،

چې د ساینس او عقل او منطق له سواد، لوړ دی.

یوازې مینه کولای شي، دومره رڼا جوړه کړي،

چې د «ځان»، ابدیت ولیدل شي.

مینان د هستۍ کاشفان

غواړم عاشق واوسم!

عاشقان، د خدایي ارادې حاضرې څېرې دي.

قدرت یې اخلې، لکه د بل ژوند، آزادي‌ومال، چې اخلي!

عشق یې ورکوي! لکه؛

نورو ته خندا، ښه احساس، آسودګي، ډاډ، ازادي او خوندیتوب او خپل هرڅه.

مینان، د هستۍ کاشفان او فاتحان دي.

مین په‌خپل فکر، دریځ‌وعمل سره، خدایي اراده معرفي کوي.

ابدیت کې هستوګنه

غواړم د معنوي ازادي اګاهۍ ته ننوزم.

په معنوي آزادۍ سره، د هستۍ حقیقت ترلاسه کېږي.

د زمان‌ومکان سیورى الوزي،

او حقیقت په دغه شېبه بدلېږي.

بیا ته دغه شېبه، هرځای، او هر وخت، حضور لرې.

دا په ابدیت کې، هستوګنه ده.

د ټولو هرڅه

ای د مینې هرڅه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته راسره وکړه، چې شیبه شیبه دې،

په خالصه مینه راویښ، او خبر واوسم!

غواړم د مینې ستر سېلاب ته دې لاره،

ګودر او مجرا واوسم!

ته په مینې سره هرڅه،

او د ټولو هرڅه یې!

خدای چې لرې؛ وېرې نلرې!

ای له هر راز ستایلو، وېلو او پېژندلو کامله!

غواړم شېبه شېبه- په ټوله هستۍ او هرڅه، مېین واوسم!

غواړم شېبه شېبه ویښ واوسم،

چې افکار مې،

انګېرنې مې،

باور مې،

دریځ مې، او کړنې مې؛

د بل هېڅ وګړي، (سر، آزادۍ،ومال) ته تاوان وانه ړوي!

بیا نو له هېڅ شي نه‌وېرېږم!

د ابدیت ناتمامه دبدبه

ای مینې او د خالصې مینې خاونده!

که یوه شېبه بې‌مینې، تېره کړم؛

نو خپله لاره دوزخ ته خلاصوم.

عشق کامل دی.

او دا هغه وخت درک کولای شم،

چې ځان خوشې شي،

د ابدیت په ناتمامه دبدبه کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای پر مینه ایمان

«دعا؛

ای د نوروکلام ستره دریابه!

دغه شېبه مرسته وکړه، چې پر مینه دې ،خبر او باایمانه، اوسم!

غواړم دا مینه راته فکر شي، باور وګرځي!

غواړم دا مینه، ټوله اراده ووینم!

غواړم له ژوندۍ مینې ته، فکر شم، ژبه شم،

لاس شم او پښه شم!

غواړم ناتمامه هستي، ددغې مینې ژوندی سرود ووینم!

غواړم (مینه) ووینم.»

(د مینې اکادمیسن تلیفوني دعا)

د مینې لیدلو دعا

ای تر ټولو نومونو او کلامونو لوړه ځښتنه!

شېبه شېبه مرسته وکړه، چې پر مینه دې خبر او ایمان ولرم.

غواړم دا مینه راته فکروباور، کړم.

غواړم دا مینه خپله اراده ووینم.

غواړم ددې مینې له‌پاره فکر، ژبه، لاس او پښه شم.

غواړم ناتمامه هستي، ددغې مینې ژوندۍ نښه، ووینم.

غواړم (مینه)، ووینم.

له خدایي مینې پرته بله هره دعا دروغ ده

«زه خپل زړه او لاسونه، خدایي ارادې ته ډالۍ کوم.

زه هېڅ نه‌لرم او هېڅ نه‌غواړم.

زه د خدای تعالی په غوښتنه، خوښ‌وراضي یم.

یوازې خدایي غږورنا،

چې د هغه د عشق‌ورحمت، له سمندره را اوري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بقا راکولای شي.

له دې پرته، بله هره غوښتنه، دروغ ده!»

ځان د خدايي غړورنا ابدي بخرکی

لويه خدايه!

زه څه يم، چې څه وغواړم؟

ځان، د خدايي غړورنا، تالندو او برېښناو،

موجونو او ګړنګونو ته سپارم!

زه څه يم، چې څه وکولای شم!؟

ځان، خدايي غوښتنې ته سپارم!

زه څه يم، چې څه وکولای شم؟

ځان، د خدايي غړورنا، سمندر له‌پاره، پاک کنډولی غواړم.

ځان د خدايي ارادې فصل

لويه خدايه!

ستا اراده، ژوندۍ معجزه ده.

ستا اراده د غړورنا، په څپو سپره،

د عشق‌ورحمت، له اقيانوسه،

را روانې د حيات، اوبه دي.

او ټولې هستۍ ته سا ورکوي.

د مهربانۍ له مخې، زما ذهن، احساس، عاطفه، روان او اراده،

ددغې سترې معجزې، کښت او فصل وګرځوه!

ګل د عشق کلمه

اوس دا لمر ده، چې پر ګلونو يې اور بل کړی؛

که نه ګلونو، په لمر اور بل کړی!؟

آيا د (ګل)، د سوزولو څوک دي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

گل هماغه عشق ده.

عشق تر اور- اوبو وتلی.

اورواوبه- یو بل خوړلو په شېبه کې به،

څه سره وايي؟

مېین د هستۍ د اشنا او نااشنا رودونو لامبوزن

د خوب سپوږمکۍ، د مکان‌وزمان ها غاړه، سیاحت راباندې کولای شي.

که په پښو ځو، نو پېړۍ يې وبولئ،

چې پر دغې خاورینې دنیا راتاو شو!

د زړې زمانې قاطر، آس، بګۍ،

یا راوروسته باېسکیل، موټرسایکل، موټر،

یا تر هغو قیمته بېړۍ، الوتکه،

یا د اوس زمانې سپوږمکۍ،

دا ټول لېږدونکي خره دي، چې لاره لنډوي.

خو د خوب سپوږمکۍ په شېبه کې،

له مادي حواسو او ذهني عقله هاغاړه، نااشنا جهانونه راباندې وړیا ګوري.

دې بې‌شانه سفرونو ته مو، څومره پام ور غلط کړی؟

یوازې مېینان زړونه، دومره وس لري.

مین واوسئ،

ویښه او خوب به مو د هستۍ، د تازه اړخونو کشف او پېژندل وي.

د نفس وړی لیونی

چې له دې څلوېښت کلن «اور- بحران» فصله، وتي وای!

او داسې یوه ګوښه کې مو، ډېره وهلې!

او بیا مو د اوبو پر ډډو،

او د ونو- بوټو پر رنګینو کاکولونو،

د لمر د مچکو نڅاه ته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه غوړونه سپارلي وای.

وواییٔ، د چا کور به وران شوی ؤ!؟

اخ! ژوند، خوښي، ارامي،

آزادي او هوسايي،

د چا د بخل خوراک شوه!؟

اه، دا نفس څه اژدها، وړی دی!!

مینه او ذهن‌ټکاني

افکار مو د سبا ورځې درمند دی.

اوس نو دا وواییٔ څه شی ارزي، چې ذهن کې ځای ورکړو؟

آیا ځانونو سره دومره مینه لرو، چې سبا ورځ،

د مینې حاصلات، ټول کړو!؟

نو وخت یې نه‌دی، چې یوه ښه،

«ذهن‌ټکاني» وکړو؟

د لمر طلایي روپۍ

موږ هره هره ورځ،

دا طلایي سکه- له خدایه- ډالۍ ترلاسه کوو!

د لمر روپۍ، د ژوند د کروندې جنت دی.

مینه، یعنې د مینې ورکړه- پرته له څه توپیر او حساب‌نیونې!

لمر وړیا اوري؛ ځکه نو «شته!»

سهارنۍ ډالۍ

هر چا و شي او هر منظر کې، راټوله ښکلا،

تنوع جوړه کړې.

گلان او بې‌شعوره بوټي،

کولای شي د یو بل له تنوع سره، ښاد ژوند ولري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو زما بنیادم ورور،

نه‌شي کولای، خپل څنگ کې، د فکروخیال،

تنوع ووینی!

له ځلوېښت کلنې غمیزې،

ددغې ذهني- نفسي، نژادپالنې، خوسا بوی پورته دی.

څه فکر کوئ، څه وخت به،

د فکرونو تنوع، پر دغه (ډېرزمکه) رواېښت مومي!؟

ژوند آسماني ځاځکی

ژوند، آسماني ځاځکی دی،

راشي، د زمکې پر اتشفشانونو- سیندونو،

همالیا څوکو،

او ساحل شگو کې پټ شي.

د بزگر د لاس تنباکې غنم شي،

وربشې شي،

او یا د چا د شوق په اور کې،

خمخانو ته، ورولوېږي!

ژوند له آسماني کوره را وغورځي،

د پسرلي غاټول شي،

یا د واخان د مارکوپولو غرڅې،

ښکلا راوړي.

ژوند، زمکنۍ څېره راوړي:

د زرگر تر زیرک نظر لاندې،

«کوهېنور» شي، یا د بدخشان لعل‌ومرجان!

ژوند د غرورنیا بې‌متنه، بې‌غبره،

او بې‌شکله شعر دی.

او خاورینه دنیا کې، د «رومي» په ژبه، «مثنوي» شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا د ليوني «غني» له زړه نه،

د (وجودکعبه)، فواره وکړي،

يا ساده سپين سپين، ګلان شي.

ژوند؛ خدايي برکت.

بايد له ځان او نورو سره، روغه وکړو: همدا نن، همدا اوس!

کولای شو، ميينان يې، کولای شي!

طلايي رنګ او منی

منی، د فصل د پخيدو رنګ دی.

الماس، طلا، نقره...

د مادې د اوږده درد او زحمت محصول دي.

نو چې څه وخت به، زموږ دا نيمه پېړۍ غځېدلی اورنی درد،

د سپين عقل، حاصل راوړي!؟

آيا اماده ياستو، چې د هر بل وګړي،

(سر، ازادي او مال) ته، د درنښت په سترګه وګورو!؟

ذهن وايي:

زه اماده يم؛ خو نور «بد» دي!

زړه وايي: «هو!»

لويه خدايه!

د بل چا سر، ازادي او مال، پر ما حرامه وګرځوې!

وخت يې دی؛ له يو بل ډېره کول

که خپله دغه ليونۍ او له کنټروله وتلې انرژي،

د شخړې او بحران د جوړولو له کاره،

د اقتصادي او فرهنګي توليد خوا ته، راوګرځو،

دنيا به مو ګلستان نه‌شي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا ځانونه د یوه داسې ژوند وړ نه ګڼو، چې

د ټولو [سر، فکرومال] په‌کې خوندي وي؟

که داسې وي؛ نو دا نیمه (انقلابي!) پېړۍ،

په ځناورتوب نه ده مصرف شوې!؟

راځئ، مینې، پخلاینې او د یوه بل له سر، ازادۍ او ماله،

ډډې کولو ته، ملا وتړو!

انسان د نفس مستعمره

ولې نه‌شو کولای، د طبیعت دغې ارتې غېږ ته، ګام کښېږدو؛

د وښو پر څڼو ډډه ووهو؛

د ځروبي، بې‌شعره موسیقۍ ته، غوږ کښېږدو؛

او ددې هرڅه شکر ادا کړو!؟

نیمه پیړۍ وشوه، چې ایډیالوجي، د ژوند او ژوندو ترمنځ، (ذهن‌دوزخ) ودرولی، دی.

د انسان له هر قتل، د هغه پر فکر پابندي لګولو او مال چورتالان څخه؛

د ذهني نفس، ککړ بوی راځي.

خدایي ژوند، د نفس په مستعمره بدل شوی!

هی هی، مینې ته څومره تږي یو!

خو د مینې قانون وایي، چې د مینې ترلاسه کولو له‌پاره به،

لومړی خپله مینه کوې.

کتاب هم دوزخ کېدلای شي

ننني تمدن تقریبا ټول له کتاب او د انسان له خلاق تخیل نه راوتی دی.

خو دا د تېرې نیمې پېړۍ شخړې او ناورینونه هم له کتابو راوزېږېدل.

داسې ورځ هم شوه، چې پر کاغذ د توپ او ټوپک رسمونه،

راشنه او د ماشومانو پر زړونو او ذهنونو،

ور واکسین شول.

د داسې ورځ په هیله، چې کتاب د فرهنګ، مدنیت،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ژوندي روحانيت متنونه،

شعرونه او لارنقشې، شي!

ذهن د فيل خرطوم چتړنويس

ځنې زړونه د لوستلو وړ دي.

مينې اکاديمسن ته چې گورې،

گنې چې د اوبو شعر ځښې،

او د عشق‌ورحمت له اقيانوس سره، رازونياز، لرې:

«لويه خدايه!

غواړم ټولې هستۍ ته وقف واوسم!

غواړم دا نن؛ دا اوس ورته خوله‌وژبه شم،

لاس او پښه شم او د ځان په نامه، هېڅ ونه وايم!

ستا هستي دې، ما خپله لاره کړي،

له ما دې وغربېږي،

او خپل ژوندی کتاب دې،

د يوه يوه ژوندي، د زړه غوږ ته ورسوي!»

هستي د عشق له مسوليته ډکه-زما، ستا، هغه-

په ښه ځرخېږي.

خو؛ زموږ د کارخانگي کتابچه، د مولانا رومي،

د فيل د خرطوم[1] په چتړنويس، ډکه ده!

د ازادۍ ورمه

ژوند، څه رنگينه نقاشي ده!

نن په زړه عجب خوند راگرځېدلی دی؛

[1] مولانا رومي، د تمثيل په بڼه تياره کې د يوه ودرول شوي فيل کيسه راوړي، چې ځوتنه يې ننداري ته وروستل کېږي. ليدونکي، چې په تياره خونه کې يې- د چا لاس د فيل په خرطوم، د چا د فيل په لکۍ، د چا د فيل په سترگه...لگېدلی و، رڼا کې د فيل په اړه خپلې تجربې بيانوي. يو وايي فيل غټه سترگه ده. بل وايي چې فيل خرطوم دی، بل وايي چه نه فيل غټه پښه ده... له دې تمثيله د مولانا رومي مقصد، د يوه خدای په اړه د بېلابېلو ذهني‌واصولي مذهبونو، د نيمگړو تصوراتو او انگيرنو ته اشاره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې زما ګاونډ کې د يو لوی ولس،

پر ذهن او روح راتاوی شوي ځنځيرونه،

د ازادۍ د وږمې په وراندې، ايمان بايلي!

(ايران کې د بنزينو په بهانه راولاړی شوی ولسی پاڅون په ياد)

خدايه، ستا اراده دې د د ټولو لهپاره، د ژوند پسرلی شي.

هرڅه د خدای پهخاطر خوشې کول

شپه ده.

او د هر راز فزيکي، ذهني او حسي فعاليت پرېښوولو شېبه.

نو د غرورنا د استاد په خبره: « هرڅه چې لرم، ټول د خدای پهخاطر، خوشې کوم.»

شپه مو د غرورنا په بېشکله دنياګانو کې،

له مينې ډکې غورځې پرځې واوسه!

روح د خدايي مينې په غېږ کې

هغه څه چې خدايي سړي، د غرورنا له غسل وروسته، ترلاسه کړل:

«خدای تعالی په هرڅه پوه ؤ.

ځکه نو د خدای د مينې څواک، زما افکار اداره کول.»

کاپي

ډالی!

هغوي ته چې هېڅمهال يې، د چا د تن، ذهن، روان،

او عاطفې په قتل، لاس نهدی پورې کړی.

ډالی؛ هر هغه انسان ورور ته، چې ځان پرې ګران دی،

خپل خلک پرې ګران دي،

ژوند پرې ګران دی.

او د ژوندو عاشق څښتن ورباندې ګران دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکر خدای ته نېږدې عبادت

خدايي سړي وویل:

«زده مې شول، چې په هر حالت او هرځای چې اوسم، خوښ او راضي واوسم.»

کاپي

بيخي نوې ورځ

زه د خدای په غوښتنه، خوښ يم.

آيا بله غوښتنه شته؟

خدايا، ستا غوښتنه غواړم!

ذهن، خوله، دريځ او کړنې،

لاس- پښې،

ستا، غوښتنې ته سپارم!

د روح تل جاري نغمه

«هغه داسې خاموشه همسفر ؤ، چې د خولې سازونو، د بېاهنگه غږولو،

يا گډو وډو سندرو پهخاطر يې، شکايت نه کاوه.

هغه زما د زړه زمزمې ته غوږ ايښی ؤ .

ما د هغه خالص روح، د هغې مينې پهخاطر، ژوندی کاوه،

چې د هغه له دننه را وتله.»

په شېبه کې هرڅه نوي دي

نوی او دغه تازه سهار مو،

نوې او دغه بېجوړې ورځ مو،

نوی او دغه تازه پيل شوی برخليک مو،

د ژوند، خوښۍ او مينې-لورينې، له نغمو ډک اوسه!

اوس د هرڅه د پيلېدلو زمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دغه نن، دغه اوس؛

سر له دې اوسه؛

داسې یو ژوند جوړ کړه،

چې خوښېږي دې!»

اوس، نوې زمانه

ورځ نوې ده، دغه شېبه نوې ده؛

نو ټوله هستي نوې ده.

د هرکار لهپاره مینه مخکښه کړه!

خو آیا زه او ته هم نوی یو؟

فکر، انګېرنې، اخلاق، دریځ او چلند مو، نوی دی!

او که دودپال، بېروحه او ناخوښه!؟

اجازه راکړئ، چې دغه نوې ورځ کې، ځان او تاسو ته،

د یوه نوي فکر،

نوي دریځ،

او نوي چلند، مبارکي ووایم.

په یاد مو وي؛

که مینه را پهکې مخکښه وي،

نو هرڅه به مو نوي، ځوان او له انرژۍ ډک وي.

ځان ورخوشې کړئ، د کیهان غېږه پرانستې ده

شپه ده.

او د خیال بېړۍ، د خدایي زمکو په ناپایه قلمرونو کې،

الوت ته آماده.

موږ- د روح په توګه- ددې وس لرو چې

د خوبونو کړکۍ له لارې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زمان‌ومکان له اقلیمونو،

د غرورڼا جنتونو ته، ور وغورځوو.

له ذهني- حسي ککړتیاو او بارونو خوشې شئ!

او غېږې خلاصې کړئ،

چې د لېږې زمکو کوهنوردان مو،

(خدایي‌کور) په لور، د لوړولو مسؤولیت، په غاړه واخلي!

په دې چلند سره موږ یوازې، د ویرې ذهني طلسمونه له لاسه ورکوو.

که مېین واوسئ، هرڅه شوني دي.

قاتل حواس او د زړه نغمې دوا

هر یو ځومره سترې یو!

په خوله، په احساساتو، په دریځ او په کړنو مو،

د یو بل ګریوان څېرې څېرې غورځولی؛

شهید پروت دی!

زموږ ذهني، عاطفي، رواني- حتا دا غوښن لاسونه،

د «بل» د ژوند او حیا په وینو، سره دي!

نو!

اوس، دغه اوس؛

ځومره مو زړه غواړي، تېر هرڅه پرېږدو او هېر یې کړو!

او د طبعیت آبې غېږې ته ورووځو؛

ځادر وغوړو او ډډه ووهو او غوږ شو،

چې د طبیعت ستره کورنی:

مرغان، کبان، خځندې، چنجې، چونګښې او بادوباران...

او د غره له اوږو، را الوتې وږمه،

په‌خپله بې‌متنه ژبه، څه سندره وایي.

ښایي دا سندره، زموږ د زړه زاړه زخمونه را ټکور کړي.

اورئ؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

د داسې یوې خوښۍ انګازې زموږ له زړونو،

د چا غوږ ته ورځي!؟

په دې سپین سهار

«لویه ډالۍ داده، چې ژوند راکړل شوی.

له دې وروسته، چې هرڅه سرته رسو، زموږ مسولیت دی.»

کاپې

نن، برکت وګڼئ

زما انسان وروره- خورې!

نن تر ټولو بې‌جوړې ورځ ده.

زه، ته، هغه،

ټول هغه خبر- ښېګڼه، چې ټول عمر مو ځنډولې،

دا نن تر سره کولای شو!

نو؛

نن برکت وګڼئ!

او ژوند ته په نوي نظر او نوی هوډ راووځئ!

نوې ورځ، نوی فکر او نوی هوډ مو مبارک شه!

زما له‌خوا تاسو یوه یوه ته،

جلا جلا یوه یوه دښته،

یو اسمان ګلان ډالۍ.

تاسو هم کولای شئ هر انسان ته، (زړه‌ګلان) ډالۍ وبخښئ.

ځکه وایم نن بې‌جوړې ده.

خالص زړه، طلایي زړه

«په خالص زړه، د خدای په لټه اوسه،

نو هغه به ومومې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه سرزوري غواړي

نوې ورځ، نوی سهار مو، د رڼاګانو په وربښتونو؛

او د ژوند د همیشنۍ سمفونۍ، په بې‌شمېره ریتمونو،

عطراګین واوسه!

کاش کولای مو شوای، یوازې دا نن ورځ،

یوه بل ته مینه ډالۍ کړو!

آه، کولای شو؛ خو که وغواړو!!!

نو لویه پوښتنه داده:

ولې نه‌غواړو- په پوره خلوص سره، یو بل ته مینه- لورینه ورکړو!؟

ځکه چې مینه، لیونتوب دی، سرزوری ده،

د ناپایه سمندرونو ماڼو کېدل دي،

تر (تیریچ‌میر) او (اورست)، لوړ څوکو غرونو تر پېښو لاندې کول دي،

او دا تر انساني مروجه کارونو- عادتونو، پورته انسان غواړي؛

لکه زه، ته او هغه!

زما له‌خوا سهارنۍ ډالۍ!

موږ کولای شو- پرته له دې، چې د هېڅ یوه ګل څانګه زخمي شي،

یوبل ته د ګلانو نالیدلې تازه ګېډۍ، ډالۍ کړو!

په اخلاص یوبل ته غېږې او لاسونه ورکول،

پر شونډو او ټنډو،

د خندا فصل را زرغونول او یوه ساده- خو له خلوص ډکه- «جان- قربان»،

یو بل ته نذرانه کول؛ تر ټولو عطراګین ګلان دي.

وګورئ، څومره شمتن یاستو؛

خو چې لږ زړه وکړو!

پام مو شو: مینه زموږ یوه یوه، ویده زړورتیا ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمله‌ومخلوقات پلار

څه ښه وايي:

«روح تل په جاودانګۍ کې هستوګن دی.

روح تل په حال زمانه کې اوسي، او هستي يې هم ابدي ده؛

ځکه چې خدای ورباندې عاشق دی.»

نو خپله ورځ په دې بنسټ ورغوئ:

زه نه؛ رحمان بابا فرمايي:

«دا دنيا ده خدای له عشقه پيدا کړې

د همه‌ومخلوقاتو پلار دی دا.»

تلپاتې ژوند موندل

«روح، نه په ترلاسه کولو؛ بلکې په بخښلو، تلپاتې ژوند مومي.»

دغه حقيقت د خپلو کلمو په کنډوليو کې واچوئ او ورپسې يې عمل ته راوباسئ!»

کاپې

روانه تجربه خدای ته رسي

څه جالبه يې وېلې:

«د خدای په لور سفر، د ژوند حقيقت دی.

په بل عبارت دا يو سفر نه؛

بلکې روانه تجربه ده!»

کاپې

د هرې شپې دعا

يوه يوه انسان او هر ژوندي او ټول ژوند ته،

خدايي مينه‌ورحمت، غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند له رنګه جوړ زړه، ذهن او حواس

څه ښه وايي:

«هغه څه، چې لټو یې،

د اسماني قلمرو په لاس راوړل دي.

یعني غواړو په دې فزیکي کالبوت کې، د اوسېدلو په ترڅ کې،

برتره اګاهي، یا خدایي هوښیاري، ترلاسه کړو.»

نو:

«د خدایي ارادې لهپاره پاکې وسیلې جوړېدلو لهپاره، اړتیا ده، چې تر وسه وسه،

پهخپل هر کار او چاره کې،

تر ټولو غوره واوسو.»

زړه، ذهن او حواس مو د ژوند له عشقه خمار واوسه!

یو نوی پیل

دا د یوې نوې ورځې، نوي ژوند او نوي برخلیک پیل دی.

خو دا ټول به ستاسو له فکرونو، خیالونو، پنځېړي!

څنګه دا تومنه لرئ؟

لږ خپل زړه ته د غږ اوچتولو فرصت ورکړئ!

سپین زړه، د خدایي عشقورحمت جام دی.

دغه جام پر خپلو افکارو، حواسو وځښئ!

که غواړئ جسمي، ذهني، عاطفي، رواني او مالي خوندیتوب ولرئ.

نو دا وضعیت ځانته مجسم کړئ.

د غږ سرلاری وایي:

«څه چې مجسموو، هغه حقیقت لري.» یعنی حقیقت مومي.

مینه زړه، ذهن او ژوند تازه ساتي!

دا روانه نوې ورځ، نوی ژوند،

ځان او نورو لهپاره، یو نوی پیل وګڼئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يعني هرڅه ته په ماشومانه معصوميت وګورئ!

څه ښه وايي: «هرکله، چې د ماشومانو په شان شئ.

نو د اسماني قلمرو-ښکلاوې به- ووينئ.»

په دې توګه به تېر زاړه فکرونه، ستاسو په وړاندې نه‌شي خنډ کېدلای،

او د «راتلونکې» په اړه هم هېڅ شی تاسو نه‌شي اندېښمنولای.

زړه، ذهن او حواس مو په مينه تازه اوسه!

شپه او د پوهې د اوقيانوس لامبوزني

څومره مو ذهن تېز دی، چې بند دی نه وي، بنديخانې دې نه وي،

او بندي دې نه وي!

خو ايا کله مو دې ته هم پام شوی،

چې خپله خو به د خپلو ذهنيتونو او ذهني معلوماتو- باورونو؛

اسيران نه ياستو!؟

خوب يو فرصت دی، چې انسان،

ځان له ذهني- رواني سانسور دباندې ووينې!

په دې هيله، چې شپه مو له ذهني خيرو د ازادېدو،

او د سوچه پوهې په اقيانوس کې،

د يوه پوره غسل، فرصت واوسي.

د ژوند ذهن

که کېدلای، چې ذهني زيرمې مو، د پسرلي په شنو شنيلو،

او غاټول دښتو،

او د آسماني زانګو، د زړونو په الوت،

تومنه کړي وای،

نو بيا به مو تاريخ، دا توره کتابچه نه وُ!

ويښ بايد اوسو؛ ځکه چې زموږ چاپېريال، زموږ د فکرونو او اندېښنو کرونده دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د خدایي ارادې رنګین کتاب

هر ژوندی، د خدایي ارادې، د بې‌پایانه کتاب،

یو غبږ- یوه کلمه دی.

هېڅوک، هېڅ موجود، عبث نه‌دی.

ځانته، بل ته،

او ټول ژوند ته،

د قدر په نظر وګورئ!

له تاسو مې ځار کړې

له خپلو پاکو زړونو ټول هغه عطر،

چې ددې ژوبلې ژوبلې خاورې،

یوه یوه دردمن انسان ته،

مینه، لورینه، خواخوږي او خوشحالي ورکولای شي،

دباندې راوباسئ!

موږ او تاسو یو یو دې،

د مینې بهانده چینې واوسو!

د زړه نذرانه

زما ښاغلو او اغلو!

تاسو یوه یوه ته،

یوه رڼه، لمرینه،

له ارامش، خوشحالۍ،

مینې او اګاهۍ،

ډکه ورځ او بخت غواړم!

له ثمره ډک ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاپی:

«تاسو اروا یاست. ځانګړی او خاص.

نو پر ځان مهربانه اوسئ.

خدای سره مینه وکړئ.

او نورو ته هم مینه ورکړئ.

همدا دلیل دی، چې تاسو دلته یاست.

او دا ستاسو له زده‌کړې سره مرسته کوي.

نو خپلې شاوخوا ته نظر واچوئ او د ټولو برکتونو په‌خاطر،

مننددوی واوسئ او شکر وکاږئ.

ډاډ ولرئ، چې دا ژوند له ثمره ډک دی...»

هستي د خدايي مينې ستره کرونده

د زمانې سرې:

هغه څوک چې د هر وګړي له‌پاره ددې فرصت شي،

چې په همدې ژوندانه کې،

«آزادي، خرد او مينې» ناپایه قلمرو کې هستوګنې،

ناپيدا لارې وپېژني او راه بلد شي.

هغه ټول ژوند سره مینه کوي.

خو هېڅ شی نه‌غواړي!

مینه، یعني د هرڅه ورکړه!

مينه د خدای ده او بې له څه څنده؛

له الهي سرچينو را اوري.

خدای د اروا هرڅه

«مینه کول، خدای ته رسېدل دي.»

کاپی

(c) ketabton.com: The Digital Library

روح د غرورنا بحر، لامبوزن

«د خدای رڼا، جهل له مینځه وړي

او د خدای غر، موږ (اسمان‌کور) ته رسوي.»

کاپي

روح د خدايي ارادې سرتيری

راځئ،

روانه شپه،

يوه يوه انسان ته،

يوې يوې اروا ته،

د مينې، ارامی،

روښنايي او بقا په هېله پيل کړو.

او ورسره په خوا کې،

ځانونه او ټول کارونه، خدايي ارادې ته وسپارو!

يوه يوه ته يوه يوه دنيا مينه ډالۍ

ددغې نوې ورځې او تازه سهار په شکرانه کې به دغه طلايي کرښې ولولو:

«غرورنا، له خدای سره زموږ، د اړيکې مخامخ لارې دي.

هغه زموږ خلاقيت را روزي، څو خدايي مخلوقات شو.»

ليدلي مو دي چې کابل يو ځلانده او روښانه لمر لري؛ دا په رښتيا چې يوه نوې ورځ ده.

خو دا چې دا ورځ په څه ډول فکرونو، اندونو او خيالونو، عطراگينه کوو،

زموږ فردي کار دی.

زما له‌خوا تاسو ته- چې دغه شېبه- دغو بې‌سا کلمو ته، په‌خپلو مينه‌گرو سترگو، ساه ورکوئ،

يوه دنيا رڼايي، آزادي او مينه ډالۍ!

د خدای لټه د خدای له‌پاره

د حق لاروی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«خدای باید د خدای په‌خاطر ولټوئ،

او هېڅ مهال شخصي انګيزو ته پام ور غلط نه کړئ.»

ټولو ته دعا!

لويه او بې‌نيازه خدايه! ستا مينه، ټولو ته کافي ده.

مرسته راسره وکړه، چې يو بل ته،

ستا د بې‌قيده او شرطه مينې ځېرې،

ويناوې، لنډۍ او ټوله راکړه ورکړه، شو!

خپله د خپلې خيالي دنيا غوره انسان ياست

ټولو ته زيری!

تاسو يوه يوه ته، يوه نوې ورځ درکړل شوې!

دا ورځ د خپل ټول عمر، په ترټولو بې‌جوړې ورځ، بدلولای شئ!

دا نن کولای شئ، هغه غوره «انسان» واوسئ،

چې ټول عمر مو ارمان ؤ او ارمان مو دی!

هو!

ددې پر ځای، چې انتظار شئ،

چې (احمد، قلبي، محمود يا...) هغه انسان جوړ شي،

خپله جوړ شئ!

دا انعام، دا عزت او دا ستروالی، چې خپله نه‌شئ او خپله جوړ نه‌شئ،

بل يو هم نه‌شي جوړولای او نه‌شي جوړېدای!

نو بسم الله کړئ!

زما ژمنه

د هر فکر، وينا، دريځ او چلند پر مهال به، له ځانه پوښتم:

«ايا دا خو به د بل انسان‌ورور/ خور،

(سر، ازادي او مال) ته، تاوان نه وي؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ یوه یوه هغه ارماني انسان؛

«زه یم. ته یې. هغه دی.» خو چې وغواړو!

څنګه؛ غواړو یې؟

هو! جار مو شم؛ غواړو یې!

شپه او د لېرې زمکو باغستانونه

شپه مو، له آرامتیا او د زمان- مکان

هاغاړه جهانونو له مرغلینو تجربو ډکه اوسه!

شپه، د خوبونووخیالونو، د فصلونو تېوکېدلو موقع ده.

نو؛

لېرې خدایي زمکو- تاسو یوه یوه ته چمتو زمکو، ته ښه راغلاست!

د خدایی مینې خواږه او اوبه رسول

ای د لیدلو او نالیدلو جهانونو عاشق سلطانه!

داسې له مینې ډک زړه او ذهني رڼایي،

او نور وس راکړه،

چې یوه یوه افغان او بل هر انسان-چې تا ژوند ورکړی-

او ټول ژوند ته،

ستا د بې‌شانه مینې، پوهې،

او معنوي ازادۍ،

اوبه او خواږه ورسوم!

دا مې هم دعا ده

لویه خدایه!

غواړم ټولې هستۍ ته وقف واوسم!

غواړم د ټول روح له‌پاره

سوچه خوله او ژبه واوسم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرچا او هرشي ته د مينې نظر

ټول- هغه که زموږ خوښېږي، يا نه خوښېږي- د خدای تعالی،

د بېقيدهوشرطه مينې، په کښتۍ کې،

پيدا کېږي، پالل کېږي او د «ځان» و «خدای» له پېژندلو سره،

بېرته خپل خدايي ابدي کور ته، ستنېږي.

نو لويه خدايه!

وس راکړه، چې ټوله ورځ او هره ورځ،

ټول ژوند او ژوندو سره، د مينې نظر، وينا او چلند ولرم.

سهارنۍ نذرانه

دا اوس مې پر دې کرښو سترګې را تازه شوې:

«اوس څه لرم، چې ويې بخښم؟

ډېرې مهال، دغه څه د صبر، مينې او درک په څېر، ساده څه وي!»

د خدای غوښتنې ته غاړه ږدم

ددې په ويلو کې هېڅ ستونزه نهشته، چې:

«خدايه! زما په حق کې، خپله غوښتنه سرته ورسوه!»

دا ډېره ښه خبره ده؛

ځکه چې د خدای غوښتنه- په هر حال کې- په پلي کېدلو ده.»

ژوند، د خدايي ارادې ګلستان

نوې ژوند، نوې ورځ، يوازې همدا نن شونې ده!

خو دا څنګه کېدای شي؟

اسانه او ارزانه لار:

لويه خدايه! ژوند ستا د بېشانه ارادې رنګين ګلستان دی؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ژوندي انسانان، ستا د نوم ناپایه ترانې،

رنګارنګ غزل‌سرایان!

نو دومره وخت راکړه،

داسې فکروځواک راکړه،

چې دریځ او کړه وړه مې،

د یوه یوه انسان، د (سر، ازادۍ او مال) خوندیتوب جهان جوړولو، ته ګټور شي!

بقا په مینه کې

«هېڅ شکایت نه‌لرم؛

سترۍ ژوند، خدای پورې ستنېدلو زمانه ده.»

«بې‌مینې‌توب، شېبه شېبه ځان‌وژنه ده!»

«زه پر روح‌ځان، تاسو یوه یوه، او ددې ټولو په عاشق سلطان مېین یم؛ مېین واوسئ!»

(مینې اکادمیسن سهارنی مسبج)

زه، د تیارو د سلطان ذهني هېواد!

خوب نه راته؛ له ځانه ناراضه، راپاڅېدم او ځان ته مې کړل: خدای چې شته؛ نو بل څه ډاډ غواړې!؟

دې سره په زړه د غږورېا رحمت راواورېد:

«غواړم په مینه کې دې وسوځم؛ خاورې- ایرې شم!

د مینې څېره دې شم؛

د مینې اراده دې شم.

د نه بیانېدونکې مینې له‌پاره دې،

شعر شم، نثر شم،

مثنوي او د کوچۍ د خولې لنډۍ دې شم.

غواړم ټولې هستۍ کې، ستا پټه مینه ووینم او لاره و کندولی یې شم.

او ددې ابدي جاري سپینې مینې،

د ترټولو ژوندي غزل‌وکتاب په توګه،

ټول ژوند ته شپېلۍ‌ورباب شم.

غواړم ستا او ستا له‌پاره، هرڅه واوسم؛ خو نه «زه»!

«زه» د تیارو د سلطان، مجسمه څېره ده، چې غواړي په دې نوم او شهرت،

د خدای حضور بل‌ځای، وښیي!

او دا د زړه‌وذهن، ناروغ باور وګرځوي!!

نه! ټول حقیقت ستا سمندر نوروکلام دی.

او «زه» پرته له ذهنه بل هېڅ قلمرو نه‌لري.

«زه-ایګو»، د تیارو د سلطان، مادي- ذهني هېواد دی!!

زه هېڅ نه یم او هېڅ نه‌شم کېدلای؛ پرته له دې چې د سپېڅلې ارادې له‌پاره دې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو توری (الف) واوسم.

□□□

پر تاسو یوه یوه دې برکت وي!

نور بیا؛ که خدای تعالی غوښتي و.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library